

Workshops USA training met toptrainers Bill & Anna Clark

In het weekend van 21, 22 mei en op woensdag 25 mei waren er 3 aparte workshops voor jachthondenwerk na het schot. Nu zult u misschien denken dat daar niets bijzonders aan is, er zijn tenslotte trainingsmogelijkheden genoeg voor dit soort werk. Dat klopt, alleen stonden deze 3 dagen in het teken van "het land van de ongekende mogelijkheden" juist ja, Amerika.

Hype of nieuwe trend?

Steeds vaker lees of hoor je over mensen die een hond importeren vanuit "The States". Ook de Amerikaanse trainingmethoden worden hier beetje bij beetje overgenomen door een select gezelschap van fanatieke voorjagers. Op diverse jachthonden proeven zie je diezelfde honden met enige regelmaat de sterren van de hemel lopen, en ook in de uitslagenlijsten staan ze vaak bovenaan. Is het alleen een hype of is hier een nieuwe trend in ontwikkeling?

In navolging op de geslaagde trainingen van de Amerikaanse Sue Westlake van vorig jaar heeft onze firma Hemker & Bekking ook dit jaar weer alles uit de kast gehaald om de USA trainingmethode voor iedereen toegankelijk te maken. Speciaal voor deze workshops

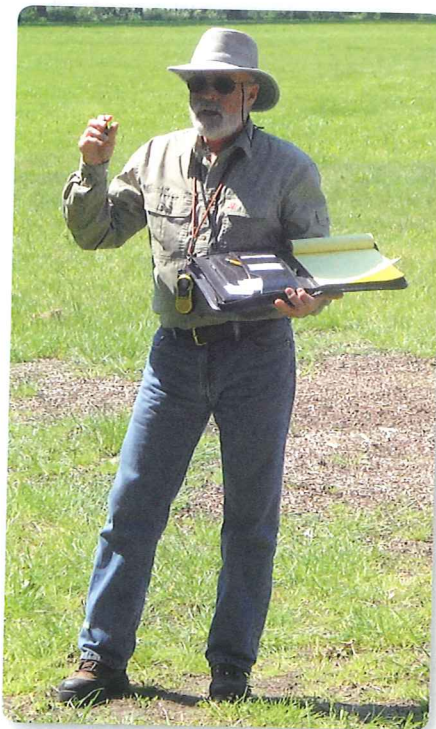
hebben we het toptrainers echtpaar Bill en Anna Clark over laten komen vanuit Amerika. Naast jarenlange ervaring in het voorjagen en opleiden van Retrievers zijn ze beiden in hun thuisland werkzaam als A keurmeester op huntingtesten en fieldtrails. Het nieuws ging snel rond en de workshops zijn druk bezocht.

Luisteren, kijken, leren en proberen in een heerlijk zonnetje.

Amerikanen zijn specialisten in het werk na het schot. Ze werken op enorme terreinen, waar de honden soms 5 of meer apporten binnen moeten brengen over afstanden variërend van 100 tot soms wel 400 meter! De Blinds: zogenaamde blinde apporten, De Marks: de markeerapporten, en de Birds: een geschoten apport van levend wild.

Zulke moeilijke oefeningen zijn in 1 dag natuurlijk niet volledig aan te leren. Maar Bill en Anna gaven uitleg over hoe je daar naar toe kunt werken. Met de zon op de schouders stonden de voorjagers ingespannen te luisteren naar de uitleg van de diverse oefeningen. Daarna mochten de deelnemers zelf de beginselen van de Amerikaanse trainingsopbouw uitproberen.

Via deze weg willen wij alle deelnemers bedanken voor hun bijdrage aan 3 dagen van mooie hondensport en natuurlijk Bill en Anna voor hun enthousiaste training en begeleiding bij deze "training USA style".

Wordt Vervolgd...

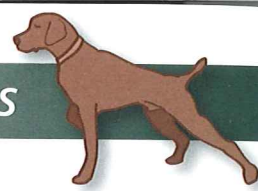
Tijdens en na afloop van de workshop hebben we verschillende vragen gehad over een herhaling van dit evenement. Daarover zijn wij enorm verheugd. Voor volgend jaar gaan we bekijken of er een soortgelijke clinic of workshop aangeboden kan worden. Gedacht wordt aan een meerdaagse training om met een beperkt aantal honden in korte tijd grote stappen te kunnen maken met behulp van deze trainingmethoden. Lijkt je dit iets of wil je meer informatie? Mail dan naar beekendonk@hemker-bekking.nl t.a.v. Rico van der Scheer.

HEMKER

BEKKING

de winkel voor de buitenmens

De ervaringen van een deelnemer aan de workshop

Handling the American way

Begin van dit jaar las ik in "De jachthond" een artikel over training op de Amerikaanse manier. Er zouden 2 toptrainers naar Nederland komen voor workshops op het gebied van Retriever training. Maar daar heb ik als voorjager van een staande jachthond natuurlijk niets te zoeken. Zeg nou zelf, wij hebben eigenlijk altijd wel een antwoord klaar als de bovenste posities van de uitslagenlijsten weer bezet worden door Retrievers... Dat zouden ze met een staande hond vast niet klaarspelen, toch?? Dat is natuurlijk makkelijk gezegd, maar dromen we stiekem niet allemaal dat onze hond met hetzelfde gemak door de proeven te dirigeren is als die Retrievers. Nee, ik ga niet proberen van mijn Staande hond een Retriever te maken. Maar even een kijkje nemen in andermans keuken kan nooit kwaad.

Handen en voetenwerk

Na de eerste apporten werd al snel duidelijk dat de meeste voorjagers veel ruimte nodig hebben om de hond voor te jagen. Vooral bij het inzetten voor meervoudige apporten hebben wij veel plaats nodig. Bill en Anna leggen uit dat zij door middel van slechts kleine voetbewegingen van soms maar een paar centimeter de hond op de juiste inzetplaats krijgen.

Wil je dat de hond dichterbij je toe beweegt "Here" of "Voet" (of ieder ander commando wat je gewend bent) en wil je dat hij van je af beweegt "Heel" met daarbij de bijbehorende voetbewegingen. Pas als de hond zit zoals je wilt en kijkt naar het juiste punt komt de hand aan de beurt, deze wordt langzaam tot net boven het hoofd van de hond gebracht. Niet om de richting aan te geven maar als bevestiging voor de hond dat hij in de juiste richting kijkt. Daar zitten dus nogal wat verschillen in, ik gebruik de hand om de richting aan te geven, en doe hem ook niet boven maar langs het hoofd van de hond. Iets om eens over na te denken, maar niet om nu nog te veranderen mijn hond is immers gewend en veranderingen in training kunnen ook zorgen voor verwarring. De ruimte die ik nodig heb om richting aan te geven is echter wel voor verbetering vatbaar, en dit knoop ik goed in mijn oren. Thuis oefenen!

Daarnaast is de manier van "Casting", het dirigeren van je hond door middel van lichaamstaal, ook niet even iets anders dan ik gewend ben. Het begint altijd met de handen tegen elkaar voor de borst, op de vraag waarom dat zo is, antwoordt Bill: "Everytime i'm on a huntingtest I'll pray to god my dog will listen to me".

Lijnen, Blinds, Marks en Birds

In de ochtend komen alle honden aan bod voor de diverse oefeningen, ongeacht het niveau. Want als het niet wil lukken heeft Bill een gouden regel;

"Maintain a Standard, but simplify the exercise when necessary". Dat wil zeggen dat je tijdens het trainen niet de oefening makkelijker moet maken als het even niet lukt, maar de weg naar het behalen van het resultaat gemakkelijker moet maken. Dit werd gedemonstreerd met behulp van een zogenaamde blind. Er werd een stapeltje dummies weggelegd achter een strook begroeiing. Vervolgens moesten de honden in een schuine

lijn van ongeveer 50 meter richting de dummy's gestuurd worden. Op het eerste gezicht niet een hele moeilijke opgave, maar toch hadden bijna alle honden problemen met het houden van de juiste lijn. En dus werden veel honden teruggefloten en moest de oefening opnieuw. "NO! Dont call your dog all the way back, handle him!" Wat? Niet terugfluiten, maar...handel wat? Bill legt het uit; als je de hond steeds terugfluit, vertraagt je het momentum, je hond zal steeds minder snel van je af willen. Wijk je hond van de lijn af, stop him! Gaat hij met zijn neus aan de grond, Stop him! Doet hij andere dingen dan de lijn lopen die je van hem

gevraagd hebt, Stop him! Door het afstoppen op het moment dat hij de fout in gaat zeg je: Nee, wat je nu doet wil ik niet, "I'm in Charge!" Van daaruit werk je weer verder naar waar je eigenlijk naar toe wilde. En als het niet lukt dan loop je op. Laat het apport waar het is (maintain the standard) maar maak de weg ernaartoe gemakkelijker (simplify the exercise) door een stuk op te lopen. De hond zal dan veel sneller leren wat de bedoeling is en de volgende keer een grotere afstand aankunnen.

Training Marks

In de middag begonnen we met Marks (markeer apport) op een flinke afstand. Er wordt een dummy opgegooid en de hond mag vertrekken. Terwijl de hond onderweg is worden er nog minstens 4 dummy's bij geworpen. Waar is dat nou voor nodig, hij had het toch gezien? De Amerikanen trainen hun honden zo om ze in te prenten dat bij een Mark altijd op het zicht gewerkt moet worden en niet met de neus. Door het werpen van meerdere dummy's achter elkaar terwijl de hond onderweg is zorg je ervoor dat hij gefocust blijft en de neus niet naar de grond doet. En waarom dan die lange afstanden voor Marks? Een hond zal gemakkelijk van je af willen bij geworpen apporten, door deze Marks over grote afstanden te doen leg je dus al een basis (gewenning bij de hond) voor het lopen van lange

lijnen. Om alles wat ik deze dag heb meegemaakt hier uitvoerig te beschrijven is het papier simpelweg niet toereikend. Het was een inspirerende dag vol nieuwe inzichten bijgebracht door 2 mensen met passie voor de jachthondensport in een schitterend veld. Wat wil een mens nog meer? Bij deze wil ik Bill en Anna bedanken voor hun inspirerende uitleg. Ook dank aan Henny en Mr Monty voor de demonstraties van de vele oefeningen die Mr Monty met het grootste gemak en zichtbaar plezier voor ons heeft gedaan.

Tekst: Moniek Opehy